

*„Mindennek megszabott ideje van, megvan az ideje minden dolognak az ég alatt....”
(Prédikátor könyve 3,1-14.)*

Mindig éreztem, hogy fogod a kezem

Sok évvel ezelőtt történt, hogy meghívást kaptam tőled egy szakmai megbeszélésre.

Elmentem, mert gyáva voltam neked nemet mondani, azonban féltem és reszkettem attól, hogy meg ne kelljen szólalnom. Nem ismertem senkit és engem sem ismertek.

A megbeszélés, amelyre invitáltál, egy nagyon szép szecessziós épületben volt, amelynek falai közé, rendszeresen én is szívesen jártam volna. Szerettem volna egyszer ott beiratkozott hallgató lenni, hiszen akkor még felsőfokú végzettség nélkül, a pályakeresés időszakát éltem.

Utólag, ma már azt is tudom, hogy akkor ott ezen a megbeszélésen, csupa-csupa szakmailag „NAGY NÉV” gyülekezett a teremben. Mint nagyon jó ismerősök, kisebb csoportokba verődve beszélgettek. Amikor megérkeztem, mögöttük surrantam be, és ültem le a terem végében lévő, árválkodó székre. Vártam és nagyon reménykedtem benne, hogy nem szólnak hozzám, és nem kell senkivel diskurálnom, mert hiszen miről is tudnék én itt beszélgetni. Számomra újabb és újabb, nem ismert személyek jöttek a terembe és kedves, kitörő örömmel üdvözölték egymást. Aztán az emberek szép lassan, a láthatóan erre az alkalomra megtervezett és előre berendezett teremben helyet foglaltak az asztalok mögött.

Én is hasonlóan cselekedtem.

Csend lett.

Négyen ültek le a tanári katedrán elhelyezett feldíszített asztal mögött, ami akkoriban még valóban katedra volt, így nem csak tiszteletből, hanem valóban is fel lehetett az ott ülőkre nézni. Egy magas, vékony és nagyon jóvágású középkorú férfi kezdte a beszédet, akit akkor is, és később is körberajongtak a hölgyek. Ő ült közepén, és balján foglalt helyet az én meghívóm, aki már megérkezésemkor észrevett, és szemével igyekezett feloldani láthatóan a félelemtől reszkető testem. Oda is jött hozzám és felkarolt, hogy ne legyek magányos, de aztán valaki hamar elszólitotta mellőlem.

Amikor észrevettem, hogy Ő is az emelvényen ül, rácsodálkoztam.

Hallgattam, és szívemben jegyeztem a felszólalók gondolatait, még akkor is, ha így utólag bevallom, a felét sem értettem mondandójuknak. Nem is értettem, gondoltam magamban, hogy mit keresek én itt, ahol az sem jut el hozzám, hogy miről beszélnek. Aztán a meghívóm, BBJ (ezt a rövidítést most írom le először) lassan, szépen és számomra is érthetően kezdett beszélni. Úgy éreztem, hogy hozzám is szól, mert többször találkozott tekintetünk. Elfogott a reszketés, kivert a veríték, mi fog most történni. Igyekeztem a széken egyre-egyre lejjebb-lejjebb csúszni, az előttem ülő mögé bújni, és akkor már hallottam is a nevem. Felszólitott BBJ és én remegő hangon bemutatkoztam.

„Engem JUTKA NÉNI hívott meg erre az értekezletre” - mondtam, miközben halk kuncogás és morajlás, és kedves szeretetteljes mosolygó arcok néztek rám.

Nem értettem. Valamit elrontottam? A katedrán ülők mind BBJ-re mosolyogtak, ő meg ebbe, a számára vélhetően kellemetlen helyzetbe oly mértékben belepirult, mint a...

Azonnal rájöttem, hogy valami nagy bajt csináltam, hogy nagyon kellemetlen helyzetbe hoztam meghívómat. Ezt követően az értekezlet további lefolyásáról már semmilyen emlékképem sem maradt, mert roskatag szégyenemből csak akkor ocsúdtam, amikor „JUTKA NÉNI”, akinek akkor még a teljes nevét sem tudtam, odajött hozzám kedves mosolyával és elvitt magával az akkor már ismét kötetlenül beszélgető társaságához.

Azt mondják, - vagy csak így visz az emlékezetem képzelgése a történelmi úttévesztőbe - hogy ekkor alakult meg a MAGYE –Mozgás-fogyatékoságügyi szakosztálya.

Aztán Jutka hozzásegített, hogy az akkor már működő Mozgáskorlátozottak Halassy Olivér Sportegyesülete aktivistája lehessenek. Később - amikor már nem a Mozgásjavítóban dolgoztam, remélem mondhatom - hogy közösen kezdtük előkészíteni, ki- és átdolgozni azokat a sportjátékokat, amelyekről úgy gondoltuk, hogy egy kis adaptációval alkalmasak lehetnek a mozgáskorlátozott gyerekek sportjátékainak, a versenyszerű sportolásához vezető út kezdetének. Jutka irányításával közösen készítettük elő a „Sportolj Velünk” játékos vetélkedőt, amely akkor és az azt következő években több száz gyermek számára óriási élményt adott. Hosszú éveken keresztül, a versenyek napján kora reggel, Jutka és Micu jöttek értem kocsival, majd a kétnapos játék végén mindig összeültünk, legtöbbször a lakásukon vagy valamelyik közeli kocsmában, hogy egy jót beszélgessünk, kielemezzük a versenyt. Jutka már ekkor megkezdte a következő évi verseny szervezését.

Aztán jött az első hazai világbajnokság, amelyet mozgáskorlátozottak számára, ülőröplabda sportágban Pécsen rendeztünk. Ebben a munkában is ott volt Jutka és fogta a kezem.

És ezt követően jött a „nagy” rábeszélés és konspiráció rövid, és pályám egybefüggő leghosszabb korszaka. Akkorra már itt volt a politikai rendszerváltás előszele. A közoktatási intézményekben először teremtik meg a törvényi feltételét annak, hogy az iskolák vezetőit a kinevezésük előtt, pályázat benyújtására kötelezzék. Először kéri ki a tantestület véleményét az igazgatói pályázatokról. Így volt ez a Mozgásjavítóban is.

Jutka volt, aki először kezdett velem arról beszélgetni, hogy legyek bátor és pályázzam meg a Mozgásjavító Általános Iskola igazgatói állását.

Belevágtam és nyertünk?!

Jutka, engem te egész eddig óvtál, segítettél, támogató védőangyalom voltál.

Kiválasztottál, segítettél, befolyásoltál, hatással voltál egész pedagógiai pályámra.

Büszkén hordom magamon - a tőled kapott - kiválasztottak láthatatlan jelét.

KÖSZÖNÖM, hogy veled hozott össze a sors, és az együtt, közösen végzett munkánk, alkotásaink alapján, a jövőben lesz mód, az arra érdemes tanítványaidnak tovább építkezni.

np